

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 47/2026-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ITost-š/14/2025 zo 17. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.ITost-š/14/2025 zo 17. decembra 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd a jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ITost-š/14/2025 zo 17. decembra 2025 **z r u š u j e**.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **4 000 eur**, ktoré mu **j e** Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.
5. Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 014,41 eur** tak, že ich zaplatí jeho advokátovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením najvyššieho súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu Špecializovanému trestnému súdu (ďalej len „ŠTS“). Uznesenie najvyššieho súdu žiada zrušiť s tým, že tomuto súdu bude prikázané prepustiť ho z väzby. Sťažovateľ žiada finančné zadost'učinenie 10 000 eur.

II.

2. Sťažovateľovi bolo uznesením zo 17. októbra 2025 vznesené obvinenie za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny. Účasť sťažovateľa mala spočívať v tom, že v roku 2024 sa zamestnal v obchodnej spoločnosti, v ktorej sa podľa pokynov iného obvineného zaradil do štruktúr medzinárodne pôsobiacej zločineckej skupiny, v ktorej na strednom stupni riadenia plnil pokyny vyššie postavených členov. Pritom mal zabezpečiť vrátenie dvoch kontajnerov, v ktorých bol zo zahraničia na Slovensko dopravený železný šrot. Ďalej mal obstarávať pred krádežou a preverovaním zložkami štátu zabezpečené skladové priestory. Okrem toho cez obchodnú spoločnosť, v ktorej ako konateľka na jeho pokyny pôsobila jeho priateľka, objednal zo zahraničia trstinový cukor, ktorý uskladnil na Slovensku a ktorý sa potom predával za nižšiu cenu. Napokon mal na nákladom vozidle podľa pokynov ostatných členov skupiny prepravovať tovar spriaznených obchodných spoločností.

3. Sťažovateľ bol uznesením ŠTS z 24. októbra 2025 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku vzatý do väzby. Najvyšší súd uznesením z 11. novembra 2025 jeho sťažnosť proti tomuto uzneseniu zamietol. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 743/2025-49 z 26. februára 2026 (ďalej len „skorší nález“) vyslovil, že týmto uznesením boli porušené ústavné práva sťažovateľa uvedené v tejto ústavnej sťažnosti, zrušil ho a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa tohto nálezu najvyšší súd v uznesení iba skopíroval stručné a lakonické konštatovanie ŠTS, že dôvodnosť podozrenia obvinených zo spáchania trestnej činnosti vyplýva najmä z výpovede utajeného svedka, z dôkazných prostriedkov zadokumentovaných počas vyšetrovania spoločného vyšetrovacieho tímu v Maďarsku a na Slovensku, z výsledkov právnej pomoci, výsluchov ďalších dvoch obvinených a z ďalších listinných dôkazov.

4. Podľa ústavného súdu najvyšší súd dôvodné podozrenie voči sťažovateľovi vyvodil bez toho, aby rozlišoval medzi obvinenými, ktorí mali pôsobiť v rozličných pozíciách organizovanej skupiny, a bez toho, aby reagoval na argumentáciu sťažovateľa o tom, že z týchto dôkazov nevyplýva dôvodnosť proti nemu vzneseného obvinenia. Tento postup vyhodnotil ako nedostatočný, a preto ústavne neudržateľný, keďže rozhodnutie o väzbe musí byť odôvodnené konkrétnymi skutočnosťami a neobstoja odkazy na uznesenie o vznesení obvinenia a návrh prokurátora, z ktorých vyplývalo len tvrdenie, že aktivity sťažovateľa mali spočívať v zabezpečovaní logistiky zločineckej skupiny. Ústavný súd uzavrel, že v uznesení absentoval odkaz na konkrétny dôkaz,

ktorý presahoval všeobecný výpočet dôkazov. Najvyšší súd nereagoval na konkrétne námietky sťažovateľa k dôvodnosti podozrenia, pričom jeho všeobecná, neadresná a hypotetická úvaha nemôže odôvodňovať obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa.

5. Ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľa, aby bolo najvyššiemu súdu prikázané prepustiť ho z väzby na slobodu, a to z dôvodu, že ide o výnimočné opatrenie určené pre špecifické a ojedinelé prípady: rozhodnutie o predĺžení väzby (III. ÚS 128/05, III. ÚS 84/06), opätovné porušenie práv obvineného (III. ÚS 295/05, III. ÚS 79/02), neexistujúci dôvod väzby (III. ÚS 33/2021), spochybnenie dôvodnosti trestného stíhania (I. ÚS 200/2021, II. ÚS 170/2022). Rovnako nebolo vyhovené návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadost'učinenia 10 000 eur, keďže zrušením rozhodnutia bolo napravené porušenie práv sťažovateľa.

6. Už 18. novembra 2025 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby. ŠTS uznesením z 28. novembra 2025 jeho žiadosť zamietol a neprijal jeho písomný sľub, záruky jeho príbuzných a ani peňažnú záruku jeho otca (35 000 eur). K dôvodnosti vzneseného obvinenia odkázal na skoršie rozhodnutie o väzbe. Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ŠTS vyvodil z hrozby trestu (10 rokov). Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ŠTS vyvodil zo spôsobu a doby, po ktorú sťažovateľ mal páchať trestnú činnosť. Zdôraznil, že sťažovateľ bol z výkonu trestu podmienene prepustený v októbri 2023 a trestnej činnosti sa mal dopustiť v skúšobnej dobe. Uviedol, že sťažovateľ bol šesťkrát súdne trestaný za majetkovú trestnú činnosť a posledný súhrnný trest odňatia slobody (pri zrušení piatich predchádzajúcich trestov) na päť rokov a osem mesiacov mu bol uložený v júli 2020. K možnosti nahradenia väzby ŠTS uviedol, že na to nie je právny nárok, ide len o možnosť. Podčiarkol, že takýto výklad je v súlade s ústavou a dohovorom. Podľa ŠTS rozsah a závažnosť trestnej činnosti (dlhší čas) a osoba sťažovateľa nedáva záruky na zváženie nahradenia väzby.

7. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu ŠTS zamietol. Dospel k záveru, že uznesenie ŠTS je dostatočne odôvodnené a odkázal naň. Zdôraznil, že rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine a dôvodnosť vzneseného obvinenia sa neznížila. K námietke sťažovateľa, že mu neboli preukázané aktivity v súvislosti s drogami, uviedol, že v tomto štádiu konania nie je stíhaný pre trestnú činnosť tohto druhu. K námietke nečinnosti vo vyšetrowaní poukázal na podanie žiadosti o prepustenie z väzby len sedem dní od právoplatnosti rozhodnutia o vzatí do väzby. K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku najvyšší súd zopakoval, že sťažovateľ má mať silné väzby na osoby zo zahraničia, najmä Maďarska, a hrozí mu vysoký trest. K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poukázal na rovnaké skutočnosti ako ŠTS.

8. Po podaní ústavnej sťažnosti bol sťažovateľ uznesením ŠTS z 23. januára 2026 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 11. februára 2026 prepustený z väzby na slobodu.

III.

9. Sťažovateľ namieta, že žiadosť o prepustenie podal 18. novembra 2025, no ústavnou sťažnosťou namietané uznesenie bolo jeho obhajcovi doručené až 16. januára 2026. Takúto dobu rozhodovania o jeho žiadosti považuje za rozpornú s jeho právami podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Sťažovateľ ďalej namieta, že nedostal odpoveď na svoju argumentáciu týkajúcu sa toho, že znaky zločineckej skupiny neboli preukázané ani v rovine pravdepodobnosti, a z dôkazov, na ktoré odkazovali súdy,

nevyplýva žiadna jeho účasť na trestnej činnosti. Sťažovateľ tvrdí, že dôvody útekovvej väzby sú celkom hypotetické a na žiadne osoby v Maďarsku nemá väzby. K preventívnej väzbe uvádza, že majetková trestná činnosť, za ktorú už bol odsúdený, má celkom iný charakter a nemôže odôvodňovať obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Okrem toho sťažovateľ tvrdí, že súdy sa vôbec nevyrovnali s tým, že má malé dieťa a partnerku na materskej dovolenke.

10. Najvyšší súd sa po uvedení rekapitulácie priebehu rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa k ústavnej sťažnosti vyjadril tak, že predmetná vec bola od jej nápadu po jej definitívne ukončenie na najvyššom súde 20 pracovných dní. Ďalej uviedol, že vo vzťahu k dôvodnosti stíhania a väzby a nemožnosti jej nahradenia sa najvyšší súd primeraným spôsobom vysporiadal a tam, kde to pokladal za nevyhnutné, aj nad rámec odôvodnenia sudcu pre prípravné konanie. Ústavnú sťažnosť preto považuje za nedôvodnú.

IV.

11. Z obsahu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy vyplýva, že osobu možno do väzby vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Ústavný rámec dopĺňa dohovor, konkrétne čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody, pokiaľ sa tak nestane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť osobe v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní, a čl. 5 ods. 4 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

12. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, a že sa obvinený trestného činu dopustil a zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov (III. ÚS 522/2021, bod 8).

13. Ústavný súd v skoršom náleze dospel k záveru o nedostatočnom zdôvodnení dôvodného podozrenia vo vzťahu k sťažovateľovi. ŠTS v uznesení z 28. novembra 2025 pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby uviedol, že od posledného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré bolo zrušené ústavným súdom „*nedošlo k zmenám, ktoré by odôvodňovali skutočnosť, že trestné stíhanie obvinených sa vykonaným vyšetrovaním rozptýlilo do takej miery, aby mohlo byť vyslovené, že nie je dôvodné*“, a následne rovnako stroho poukázal na tie isté dôkazy ako pri vzatí

sťažovateľa do väzby bez pokusu reagovať na argumentáciu sťažovateľa konkretizáciou zistení, z ktorých malo byť vyvodené dôvodné podozrenie vo vzťahu k sťažovateľovi.

14. Tento záver sťažovateľ výslovne namietol v sťažnosti proti uzneseniu ŠTS. Uviedol, že ani z jedného z dôkazov, ktoré vymenoval ŠTS, nevyplýva dôvodnosť proti nemu vzneseného obvinenia, k tomu nepribudli žiadne ďalšie dôkazy a nie je daná ani len reťaz nepriamych dôkazov, ktorá by odôvodňovala vznesené obvinenie. K tejto jasnej námietke sťažovateľa najvyšší súd v namietanom uznesení poznamenal, že z priebehu doterajšieho vyšetrovania a z už zabezpečených dôkazov nemožno vyvodit', že by došlo k zoslabeniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti sťažovateľom, a z uznesenia ŠTS možno zrozumiteľne vyvodit', prečo a z akých dôvodov bolo rozhodnuté o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Najvyšší súd ďalej parafrázoval závery z rozhodnutí ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorých podstatou je, že dôvodnosť podozrenia nemusí byť preukázaná v miere potrebnej na záver o vine obvineného a stačí len záver o tom, že obvinený mohol spáchať trestný čin. Napokon najvyšší súd odkázal na to, že sťažovateľ sa mohol oboznámiť s utajovanými prílohami spisu, z ktorých podľa najvyššieho súdu, no bez akejkoľvek bližšej konkretizácie, vyplýva dôvodnosť podozrenia.

15. Nie je dôvod k tejto argumentácii ŠTS a najvyššieho súdu formulovať iné závery, ako tomu bolo v skoršom náleze ústavného súdu. Sťažovateľ rovnako ako pri rozhodovaní o vzatí do väzby aj v žiadosti o prepustenie z väzby a sťažnosti proti uzneseniu ŠTS jasne argumentoval tak, že dôvodnosť vzneseného obvinenia zo zabezpečených dôkazov nevyplýva alebo že zo zabezpečených dôkazov, naopak, vyplýva, že sa nemohol dopustiť trestného činu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie. Na túto argumentáciu dostal kvalitatívne rovnakú odpoveď ako v rozhodnutiach ŠTS a najvyššieho súdu pri rozhodnutiach, ktorými bol vzatý do väzby. Rozhodnutie najvyššieho súdu nerozlišuje medzi obvinenými, ktorí mali pôsobiť na rozličných pozíciách organizovanej skupiny, a aj v spojení s uznesením ŠTS neobsahuje žiadnu odpoveď na argumentáciu sťažovateľa o tom, že z týchto dôkazov nevyplýva dôvodnosť proti nemu vzneseného obvinenia. Tento postup treba rovnako ako v skoršom náleze ústavného súdu vyhodnotiť ako nedostatočný a ústavne nesúladný.

16. Rozhodnutie o väzbe musí v časti dôvodnosti vzneseného obvinenia vychádzať z konkrétnych dôkazov, z ktorých možno dospieť ku konkrétnym zisteniam vedúcich k tomu, že obvinený sa mohol dopustiť trestného činu. Nič také z argumentácie uznesení ŠTS a najvyššieho súdu nevyplýva. Odôvodnenie je mechanickým odkazom na vymenované dôkazy bez toho, aby bolo zrejmé, čo z nich vyplýva smerom k tomu, že sťažovateľ sa mal dopustiť určitého konania. Odôvodnenie dôvodnosti vzneseného obvinenia, ktoré je predmetom námietok obvineného, nevyhnutne musí obsahovať konkrétnu a adresnú argumentáciu spočívajúcu v tom, čo z jednotlivých dôkazov vyplýva, tak, aby bolo možné dospieť k tomu, z čoho bola vyvodená možnosť spáchania trestného činu. Takéto odôvodnenie vo veci sťažovateľa celkom absentuje.

17. Sťažovateľ tiež namietal, že o jeho žiadosti o prepustenie z 18. novembra 2025 bolo rozhodnuté až 16. januára 2026. O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene. Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, prípadne jeho doručením, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, sa posudzuje podľa okolností prípadu. Spravidla však požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5

ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011).

18. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu ŠTS bola najvyššiemu súdu predložená 9. decembra 2025 a najvyšší súd o nej rozhodol 17. decembra 2025. Uznesenie bolo vyhotovené 7. januára 2026 a sťažovateľovi a jeho obhajcovi bolo odoslané 12. januára 2026. Je neprípustné, aby medzi väzobným rozhodnutím a odoslaním jeho písomného vyhotovenia uplynul takmer mesiac, a to aj v období viacerých dní pracovného pokoja. Osobná sloboda nepozná sviatky. Postup najvyššieho súdu, ktorý trval viac ako mesiac, nezodpovedá požiadavke urýchleného rozhodnutia o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. To platí o to viac, že text uznesenia najvyššieho súdu je textom, ktorý je prostý akejkoľvek myšlienky, ktorá by reagovala na podstatu námietok sťažovateľa. Hoci písomné vyhotovenie uznesenia má 20 strán, prvých 13 strán je prepisom rozhodnutia ŠTS, sťažnosti sťažovateľa a procesného postupu súdov. Zvyšok je judikatórnou kolážou zameranou na ospravedlnenie toho, ako nereagovať na konkrétnu a adresnú argumentáciu sťažovateľa.

19. Preto bolo ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vyhovie a vyslovené, že postupom a uznesením najvyššieho súdu boli porušené ústavné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1, 3 a 4 medzinárodného paktu. Uznesenie najvyššieho súdu bolo podľa čl. 127 ods. 2 ústavy zrušené. Vzhľadom na to, že sťažovateľ bol 11. februára 2026 prepustený z väzby na slobodu, nebol dôvod vyhovieť návrhu sťažovateľa, aby bolo najvyššiemu súdu prikázané prepustiť ho z väzby na slobodu.

20. Obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa v rozpore s jeho ústavnými právami odôvodňuje rozhodnutie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy, podľa ktorého ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Finančné zadosťučinenie v tomto prípade predstavuje obligatórny prostriedok nápravy porušenia práva na slobodu, čo osobitne vyplýva z čl. 5 ods. 5 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s čl. 5 dohovoru, má nárok na odškodnenie. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy predovšetkým vtedy, keď porušenie základného práva už nemožno napraviť zrušením rozhodnutia alebo uvedením do pôvodného stavu (I. ÚS 15/02). Vo veci sťažovateľa došlo k zásahu do jeho základného práva na osobnú slobodu väzbou, a to v období od podania jeho žiadosti o prepustenie z väzby 18. októbra 2025 do jeho prepustenia z väzby na slobodu 11. februára 2026. Zásah do tohto základného práva ústavne neudržateľným väzobným rozhodnutím predstavuje závažný zásah do práva sťažovateľa, ktorý nie je možné navrátiť do pôvodného stavu. Vzhľadom na ústavne neudržateľné obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa a okolnosti, za ktorých k nemu došlo, bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie 4 000 eur, čo je primeraná suma z hľadiska dôsledku neoprávneného zásahu.

21. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľa odôvodňuje, aby mu najvyšší súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Ich výška bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie

právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti 2 x 396,50 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 15,86 eur) predstavuje 824,72 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 1 014,41 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu